

Porsuğun İmkânsız Şemsiyesi

Ebru Mina TOMURCUK

Porsuğun İmkânsız Şemsiyesi

Ebru Mina TOMURCUK

Porsuk Bernard, ormanın kenarındaki sıcacık yuvasında yaşırdı. Her şeyin düzenli ve tam yerinde olmasını sevdi. Hardal sarısı hırkasının düğmeleri hep ilikli, yuvarlak gözlükleri hep parlak, kahverengi deri terlikleri hep kapının yanında sıralı dururdu. Ama Bernard'ın çok sıra dışı bir şeyi vardı: fırtınada kocaman büyüyen, güneşte küçülen büyülü bir şemsiye.

Güneşli günlerde Bernard'ın şemsiyesi minicikti, bir çay fincanından büyük değildi. Onu kapının yanındaki küçük bir çengelde tutardı. Koyu bulutlar gelince şemsiye şişer, şişer, ta bir çadır kadar büyüdü. Bernard gururla dışarı çıkar, altında kuru ve rahat yürürdü; yağmur damlaları bezine neşeli bir şarkı çalardı.

Parlak bir sabah güneş ışıldıyordu ve şemsiye küçüktü. Bernard oturma odasını toplamaya karar verdi. Rafların tozunu aldı, yastıkları kabarttı, küçük masayı parlattı. Dışarıda rüzgâr fısıldamaya başladı. Bernard fark etmedi. Çay fincanlarını kusursuz bir sıraya dizmekle meşguldü.

Birden gökyüzü grileşti ve rüzgâr uludu. Bir fırtına gelmişti! Bernard'ın şemsiyesi büyümeye başladı. Büyüdü, büyüdü, büyüdü. Tam koridorda dev bir mantar gibi şişti. Şemsiye duvarlara baskı yaptı. Bir lambayı devirdi. Kitaplığa çarptı. Bernard soluğunu tuttu. "Eyvah! Amanın!"

Şemsiye artık kocamandı, bütün koridoru dolduruyordu. Sapi merdivenin altına sıkışmış, ucu tavana dayanmıştı. Bernard onu itmeye çalıştı ama kımıldamadı. Çekmeye çalıştı ama çok ağırdı. Yere oturdu ve patilerini ovuşturdu. "Yardıma ihtiyacım var," dedi. "Akıllı bir yardıma ihtiyacım var!"

Bernard köye koştu ve küçük mavi bir kapıyı çaldı. Sarı baretini ve mavi tulumunu giymiş Fare Millie dışarı fırladı. Cebinde kırmızı bir kalem vardı. "Millie!" diye bağırdı Bernard. "Şemsiyem evimin içinde büyüdü! Yardım eder misin?" Millie mezurasını kaptı. "Bir bakalım," dedi sakın sakın.

Millie şemsiyeyi baştan sona ölçtü. Koridoru ve kapıyı ölçtü. Kırmızı kalemiyle sayılar karaladı. "Şemsiye kapı için çok geniş," dedi. "Ama yana yatırıp kıpırdatırsak belki tam sığar." Bernard biraz umutlandı. "Güçlü bir yardıma ihtiyacımız olacak," dedi Millie. "Hadi Ağaçkakan Peck'i bulalım."

Ağaçkakan Peck bir ağacın tepesinde, yeni bir yuva için takırdatıyordu. Çalışırken kırmızı tepeliği sallanıyordu. Turuncu bir marangoz önlüğü ve koruyucu gözlük takıyordu. "Peck!" diye seslendi Millie. "Marangozluk becerilerine ihtiyacımız var!" Peck bir çırpıda aşağı uçtu. "Zor bir iş mi? Zor işleri severim!" diye cıvıladı. "Hadi gidelim!"

Yuvaya döndüklerinde şemsiye hâlâ büyüyordu. Mutfak kapısına baskı yapıyor, tencereleri tıngırdatıyordu. Bernard heyecanla etrafta dönüp duruyordu. Millie bir sandalyeye çıktı ve yeniden ölçtü. "Onu yana çevirip dışarı kaydırmalıyız," dedi. "Peck, dışarı çıkan duvar parçalarını gagala. Ben şemsiyeyi yönlendireceğim."

Peck koruyucu gözlüklerini taktı ve kapı çerçevesine usulca vurdu. Minik ahşap parçaları uçtu. Bernard yüzünü buruşturdu. "Dikkatli ol!" diye ciyaktadı. "Ben hep dikkatliyimdir," dedi Peck. "Bu benim işim." Millie şemsiyenin sapını çekti. Biraz kaydı. "Güzel!" diye sevindi. "Şimdi biraz daha sola." Şemsiye gıcırdadı ve inledi.

Şemsiye sıkıca sıkışmıştı. Ne dönüyordu ne kayıyordu. Bernard paniğe kapılmaya başladı. "Bu imkânsız!" diye bağırdı. Millie minik patisini kaldırdı. "Birlikte çalışırsak hiçbir şey imkânsız değildir," dedi. "Peck, sen yukarıdan it. Bernard, sen sapı tut. Ben alttan yönlendireceğim. Hazır mıyız? Bir, iki, üç!"

Hep birlikte ittiler, çektiler ve kıpırdattılar. Peck ekstra güç için kanatlarını çıırttı. Bernard sapı iki patisiyle tuttu. Millie yönleri söyledi. "Biraz sola! Şimdi sağa! Yatır! Yatır!" Şemsiye sürtündü ve gıcırdadı. Sonra kocaman bir PAT sesiyle kapıdan dışarı, bahçeye kaydı!

Bernard, Millie ve Peck arkasından yuvarlanıp dışarı çıktılar, rahatlamayla gülüyorlardı. Fırtına geçmişti ve güneş bulutların arasından bakıyordu. Şemsiye yavaşça minicik boyutuna küçüldü. Bernard onu aldı ve göğsüne bastırdı. "İkinize de teşekkür ederim," dedi. "Siz olmasaydınız bunu başaramazdım." Gözleri mutlu yaşlarla parlıyordu.

O akşam Bernard arkadaşlarına sıcak kakao yaptı. Ateşin yanında oturup hikâyeyi tekrar tekrar anlattılar. Millie bütün maceranın bir planını çizdi. Peck üzerinde "Ekip Çalışması İşe Yarar!" yazan küçük ahşap bir tabela yaptı. Bernard onu kapının üstüne astı. Düzenli odasına gülümsedi. Hâlâ düzenliydi ama şimdi daha da sıcacık hissettiriyordu.

O günden sonra Bernard şemsiyesini kapının yanındaki özel bir standı koydu; orada büyüyecek yeri vardı. Ve ne zaman fırtına çıksa endişelenmedi. Büyük sorunların arkadaşlar birlikte çalışınca daha kolay çözüldüğünü biliyordu. Hatta bazen Millie ve Peck'i su birikintilerinde onunla sıçramaya davet ederdi.

Ve böylece, ormanın kenarındaki sıcacık yuvada, Porsuk Bernard harika bir ders öğrendi. İşler ne kadar imkânsız görünürse görünsün, akıllı bir fare, meşgul bir ağaçkakan ve iyi kalpli bir porsuk her zaman bir yol bulabilir. Tek gereken ekip çalışması, biraz sabır ve önemseyen arkadaşlardır. Son.